

Mang Tang Tử

Chương 133 : Chương 133: Phiên ngoại 1

Lại nói đến, sau khi Lục Bất Phá đồng học của chúng ta dùng phương thức hù chết người không đền mạng trở lại sân sau nhà cậy tại địa cầu, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra? Ha hả, sự tình tự nhiên càng phức tạp hơn chứ sao. Nhưng nói cậu thiếu chút nữa đem mẹ cậu - Lục Đường Phương Phương hù dọa đến chết khiếp, đủ để cậu bị mắng một hồi, huống chi cậu còn tới từ ngoài không gian, bên cạnh mang theo một nam nhân cao lớn a. Khiến cho một hủ nữ từng trải trong giới đam mỹ kiêm tác giả có thâm niên trong nghề là Lục Đường Phương Phương nữ sĩ đây có cảm tưởng gì? Hả, vậy thì chúng ta cùng quay trở lại một khắc trước kia.

“Cha mẹ, cha nuôi mẹ nuôi, ước gì năm sau các người làm đồ ăn càng ngày càng ngon nha. Cụng ly!” Đứa con mặt dày độc nhất của chủ nhà “Lục Bất Phá” lên tiếng, bên cạnh hắn là người yêu Tây Môn Trúc Âm đã kết hôn một năm trước.

“Ba, mẹ, cảm ơn các người Tay trái của Tây Môn Trúc Âm đặt trên bàn nắm chặt tay của “Lục Bất Phá”.

“Ông nội, bà nội, cụng ly.” Đứa con trai của hai người cũng hữu mô hữu dạng* giơ lên nước trái cây. [*Bắt chước.]

Toàn thể nâng chén, cụng ly.

“RẦM!”

Đột nhiên một tiếng va chạm thật lớn vang lên, từ phía hậu viện truyền đến, làm đứa nhỏ bị dọa phát khóc. Mọi người nhanh đặt ly rượu xuống, nam nhân đi vào phòng bếp cầm dao ra, mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, chỉ thấy một quả trứng bằng kim loại sáng bóng, cao ba thước rộng năm thước, quả trứng kia đem bốn hoa đập bể hoàn toàn, còn đập ra một cái hố thật sâu.

Ngay thời điểm mọi người đều khẩn trương, quả trứng chợt phát ra âm thanh, mở ra! Ánh sáng phát ra làm người ta chói mắt không mở được,

sau khi ánh sáng biến mất, một người cao khoảng thước bảy bước ra, một đầu tóc dài, lộ ra khuôn mặt em bé nhìn không ra giới tính.

Sau khi người kia bước ra, động tác hơi dừng một chút, chợt nghe hắn đột nhiên hô lên một tiếng: “Ba mẹ! Ta đã về rồi!” Hắn dang rộng hai cánh tay, trong mắt rung rung, hướng tới nam diễn viên chính Lục Duy Thành, cùng nữ diễn viên chính Lục Đường Phương Phương đang ngây người như phỗng mà bổ nhào vào ôm, thiếu chút nữa đâm thẳng vào con dao Lục Đường Phương Phương đang cầm trong tay.

“Mẹ!” Người nọ ôm Lục Đường Phương Phương, đột nhiên khóc lớn lên, “Mẹ! Con tìm mẹ cùng ba rất vất vả a! Mẹ! Đều là tại mẹ cả! Mỗi ngày ở bên tai con niệm niệm xuyên qua, xuyên qua, nhưng công lực của mẹ không đủ mạnh, nên mẹ không niệm con xuyên đến cổ đại, hay niệm đến nước ngoài, mẹ đem con niệm ra ngoài không gian luôn nga. Mẹ! Mau nấu cho con một bữa tiệc thịnh soạn để chuộc lỗi đi!”

“Loảng xoảng!” Cây dao trong tay Lục Đường Phương Phương rớt xuống.

Hai tay nàng run run nâng lên, đem người trong lòng ôm chặt.

“Loảng xoảng, loảng xoảng.”

Dao trong tay mọi người đều rớt, trong đó có một người ánh mắt trừng tới cực hạn, thân thể phát run, nam tử đứng bên cạnh gắt gao ôm lấy hắn. Trừ bỏ vị chiều cao hơn hai mét năm đi theo người nọ từ trong trứng đi ra, nói năng thận trọng, nam nhân này dáng đi nghiêm túc, tất cả mọi người đều cứng ngắc ngay tại chỗ.

Lục Bất Phá khóc như thác chảy lúc này mới buông mẹ mình ra, đang muốn chuyển qua ôm ba, hắn mới không cẩn thận nhìn thấy người đang đứng phía sau ba. “A!” Tiếng thét chói tai bởi vì kinh hãi vang lên, Lục Bất Phá nhảy dựng về phía sau, ngón tay run run chỉ hướng người nọ, “Người người, người người người người...” Sợ hãi quá độ làm cậu nhanh chóng hôn mê, làm sao còn có thể nói cái gì được nữa.

Đối phương đồng dạng sợ hãi quá độ, nhưng tương đối nhiều khẩn trương lẫn bất an, thậm chí vô cùng áy náy. Hắn giống như đầu hàng

giơ hai tay khỏi đầu, nghẹn nửa ngày, mới thốt ra được một câu: “Hi.”

Lục Đường Phương Phương không hổ là nhân vật gạo cội trong giới đam mỹ, liền kéo tay Lục Bất Phá đang run rẩy quá độ xuống, âm thanh có chút nức nở nói: “Tiểu Phá con, hẳn là anh của con, người ta cũng bị xuyên a.”

“A a!” Lục Bất Phá nhìn về phía mẹ, hoàn toàn trở thành một vị vừa điếc vừa câm.

Bên trong phòng khách biệt thự Lục gia, dưới chân Lục Bất Phá, đồng giấy cậu vừa lau nước mắt nước mũi chất thành ngọn núi nho nhỏ, mà bên chân chủ nhân thân thể cũ của cậu – Đoạn Hoa cũng đồng dạng. Đương nhiên, bên chân Lục Đường Phương Phương cùng chồng Lục Duy Thành cũng như thế.

Con trai của Đoạn Hoa cùng Tây Môn Trúc Âm là Tây Môn Dật Hoa ngồi trên đùi papa, trong đôi mắt thật to tràn đầy tò mò nhìn chăm chăm vị tóc thật dài cùng vị cao cao kia. Tây Môn lão gia tử bị phu nhân bắt buộc uống hai viên thuốc trợ tim, để ngừa tim hẳn kích động chịu không nổi sự tình kinh thiên động địa như thế, làm huyết áp tăng.

Lại hỉ mũi, Lục Đường Phương Phương với đôi mắt hồng hồng nói: “Trong vụ tai nạn giao thông lần trước, bác sĩ nói con đã chết não, ta thật không tiếp thụ. Đứa con trai ta tốn mười năm trời dạy dỗ sao lại có thể chết nhắm như vậy chứ.”

“Mẹ, cái gì gọi là dạy dỗ! Đổi từ khác đi!” Lục Bất Phá bỏ miếng khăn giấy, được rút ra từ hộp khăn giấy trên đùi, bên cạnh hẳn, chiếc ghế sofa đơn đang bị một nam nhân có thân hình khổng lồ chà đạp, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu thảm thiết. Bất quá hiện tại, không ai có tâm tư đi trông nom sự sống chết của ghế sofa.

Lục Đường Phương Phương cũng rút ra một miếng khăn giấy từ cái hộp trên đùi, lau lau nước mắt, tiếp tục nói: “Ta kiên trì nhờ bác sĩ trị liệu cho con, kết quả con sống đời sống thực vật được hơn một năm, đột nhiên kỳ tích tỉnh lại.”

Đoạn Hoa xấu hổ nhếch mép nhếch miệng, hẳn biết mình nên cười, nhưng thật sự cười không được a.

Nước mắt Lục Bất Phá dừng mãi tràn ra: “Cha mẹ, thực xin lỗi, đã làm các người lo lắng... Ca, cảm ơn người đã xuyên vào cơ thể ta, cảm ơn người chiếu cố cha mẹ, bằng không cả đời này ta cũng không thể an lòng.”

“A, không cần cảm ơn, không cần cảm ơn. Phải như vậy, phải như vậy.”

Lời nói có chút kỳ quái, bất quá không ai chú ý tới.

Lục Đường Phương Phương nói tiếp: “Anh của người đã xuyên, ta liền đoán nhất định người cũng xuyên, mười năm ta dạy dỗ tuyệt đối không thể uổng phí.”

“Mẹ, người đem con của người trở thành tiểu quan sao?” Nước mắt Lục Bất Phá chảy không ngừng, lại vô cùng bất mãn nói, “Mẹ còn nói được, đều là do mẹ mỗi ngày theo con niệm xuyên qua, con mới có thể xuyên như vậy. Nhưng công lực của mẹ quá kém, căn bản không đem con xuyên vào cổ đại, mẹ có biết con ở bên kia áp lực nhiều như thế nào không? Chỗ đó chiều cao trung bình là 2m3, con chính là người lùn nhất.”

Lục Đường Phương Phương trừng mắt: “Đây là công lực kém sao? Mẹ trực tiếp đem người niệm ra khỏi địa cầu, niệm đưa đến trong vũ trụ. Có mấy người giống như người ngồi cỗ máy thời gian? Còn cùng người ngoài hành tinh giao tiếp? Nước Mỹ mỗi ngày đều phóng phi thuyền ra ngoài vũ trụ, cũng chưa có ai nhìn thấy người ngoài hành tinh, chớ nói chi còn mang một cái trở lại.”

Thuận tiện liếc liếc mắt nam nhân nói năng thận trọng đang ngược đãi cái ghế sofa đơn, Lục Đường Phương Phương hỏi: “Tiểu Phá con, đây là bằng hữu của người phải không? Sao không giới thiệu một chút đi? Lễ nghi mẹ dạy người đâu mất rồi?”

Lục Bất Phá chui chùi mũi một chút, sau đó không chút chột dạ nói: “Hắn là cận vệ của con, lần này hộ tống con đến đây.” Hơn nữa cũng là

giám thị hẳn trở về. Mới vừa đến, Lục Bất Phá không muốn quét hưng phấn của mọi người.

Bất quá có người không vui, hẳn đứng lên, thân thể cao lớn lập tức mang đến cho mọi người cảm giác áp bách. Đầu tiên hẳn hướng Lục Đường Phương Phương cùng Lục Duy Thành làm ra một tư thế chào theo nghi thức quân đội, sau đó vươn tay, xoay người nói: “Hiên Viên Chiến, chồng của Lục Bất Phá kiêm thị vệ bên người.”

Âm thanh rõ ràng mà cũng mang theo lãnh khí vang lên, Lục Bất Phá rụt lui người vào sau trong lòng ghế sofa, không dám nhìn cha mẹ, hẳn biết chắc mà, người này nhất định không để hẳn giấu diếm!

Lục Đường Phương Phương nhìn Hiên Viên Chiến, nhìn nhìn lại con trai, nhìn xem con trai, nhìn nhìn lại Hiên Viên Chiến, thần sắc rất nhanh khôi phục bình thường (giả bộ thui), tiếp theo vươn tay, cầm tay Hiên Viên Chiến rồi buông ra, quang mang lam sắc trong mắt khiến ai nhìn vào cũng run run.

“Tiểu Phá con, người kết hôn?”

Lục Bất Phá bất mãn phiêu mắt về phía Hiên Viên Chiến trừng một cái, nhìn trái phải nói: “Ách, mẹ, sao mẹ không hỏi tình hình bên đó con sống được không?”

Lục Đường Phương Phương cao thấp đánh giá Hiên Viên Chiến, không rõ ràng nói: “Ngay cả cận vệ cũng có, có thể kém được sao? Trước tiên nói một chút về vị ‘chồng’ này đi.”

Lục Bất Phá gương mặt liếc liếc Đoạn Hoa đang bị Tây Môn Trúc Âm ôm vào trong ngực, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không phải... giống như đại ca thôi.” Tuy rằng nói chuyện cùng thân thể của chính mình cảm giác rất quái lạ, nhưng bị xuyên tốt hơn nhiều so với bị đốt, coi như hẳn có một ca ca song sinh đi.

“Sao, hừ? Mẹ người muốn biết chuyện ‘chồng’ của người vì cái gì lại kiêm luôn chức cận vệ, vừa đúng lúc, gần đây cảm thấy hứng thú với loại đề tài này.”

Đoạn Hoa thoáng đưa ánh nhìn đồng tính về phía Lục Bất Phá, người kia đã co rúm lại, hẳn làm sao có thể đã quên mẹ có bao nhiêu đáng sợ a.

Hiên Viên Chiến nhìn xem vài vị ở đây, thẳng thắt lưng lưng âm vang hữu lực mà nói: “Tiểu Phá là Mang Tang Tử tiên sinh của Mang Tà liên bang, thân phận đặc thù, sau khi y tỉnh lại đến nay ta vẫn đảm nhiệm vị trí cận vệ của hắn.”

“Yêu, thì ra là nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng.” Lục Đường Phương Phương lộ ra nụ cười, nhìn nhìn chồng một chút, đối với Hiên Viên Chiến nói, “Người là quân nhân sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhìn ra được.”

Bị vợ nhìn nên lập tức tỉnh ra, Lục Duy Thành chĩa chĩa ghế sofa: “A, người ngồi, ngồi.”

Hiên Viên Chiến lại vươn tay: “Phụ thân.”

Tiếng gọi này làm Lục Duy Thành nổi một thân da gà, hắn cầm tay vị nhìn qua tuổi không nhỏ chút nào, đầu có chút choáng váng. Hắn không phản đối con trai là đồng tính luyến ái, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới con dâu là người ngoài hành tinh.

Buông tay Lục Duy Thành ra, Hiên Viên Chiến vừa muốn gọi Lục Đường Phương Phương mẫu thân, đã bị đối phương cản lại.

“Xem ra tuổi người cũng không nhỏ, bao nhiêu niên kỷ?”

Cũng không uống công Lục Bất Phá bổ túc văn hóa, bằng không Hiên Viên Chiến còn không biết “bao nhiêu niên kỷ” nghĩa là gì, bán khuôn mặt hắn có chút buộc chặt nói: “Dựa theo Mang Tà lịch, ta năm nay, ba mươi chín tuổi.”

Toàn trường lại vang lên âm thanh hút khí, ba mươi chín tuổi! Dựa theo lịch địa cầu, Lục Bất Phá bất quá cũng mới mười chín tuổi! Hơn nữa sau khi xuyên, Lục Bất Phá thoát nhìn chỉ mới hai mươi!

Nhìn biểu tình mọi người, Lục Bất Phá nhin không được nói: “Cha mẹ, Mang Tà nhân bọn họ sống rất thọ, ấn theo tỷ lệ tuổi của Hiên Viên Chiến cũng chỉ mới hơn hai mươi thôi.”

Lục Đường Phương Phương là người đầu tiên phục hồi tinh thần, dùng âm lượng mọi người đều có thể nghe được nói: “Ừ, xem như là cường công nhược thụ đi? Hay là bodyguard công chủ nhân thụ? Hay là đại thúc ấu thụ?”

“Mẹ!” Lục Bất Phá nhảy dựng lên.

Lục Đường Phương Phương mắt hạnh tròng lớn, lam sóng bất mãn ngồi trở về. Hiên Viên Chiến nghe không hiểu này đó, nhưng là hấn hoàn mỹ áp chế nghi hoặc, chờ lúc không có ai hỏi Tiểu Phá sau.

Lục Đường Phương Phương lau lau cái mũi, nói: “Hiên Viên Chiến đúng không, người ngồi. Người đã là chồng của Tiểu Phá, về sau chúng ta là người một nhà, không cần khách khí như vậy. Dựa theo bối phận, người là nên gọi ta một tiếng mẹ, bất quá tuổi ta với người không sai biệt lắm, người kêu như vậy không được tự nhiên, mà ta cũng không thoải mái, vậy người kêu ta là Lục tỷ đi.”

Lục Bất Phá kháng nghị: “Mẹ, hấn gọi người tỷ, kia ta gọi người là gì?”

“Đương nhiên là mẹ a.” Lục Đường Phương Phương hướng đứa con trai vẫy vẫy tay, Lục Bất Phá vẻ mặt không vui đi đến bên người mẹ ngồi xuống, Lục Đường Phương Phương vò vò đầu tóc đứa con, “So với mẹ còn dài hơn, người đúng là đem mình làm tiểu thụ thật a.”

Lục Bất Phá mất hứng, ngữ khí nén giận mà nói: “Con khi... tỉnh lại tóc đã dài như vậy rồi, con đã sớm muốn cắt đi, nhưng bọn họ chết sống không cho.”

Hiên Viên Chiến chen vào nói: “Hấn là Mang Tang Tử tiên sinh, tóc của hấn không có thể tùy ý cắt, nhất định phải được sự đồng ý của ủy ban.”

Ánh mắt mọi người thay đổi nhìn về phía Lục Bất Phá, bao gồm cả Lục Đường Phương Phương. Lúc này không chỉ mới một lần nói Lục Bất Phá

chính là Mang Tang Tử, nghe có vẻ rất có thân phận đi. Lục Đường Phương Phương lại vò vò tóc con trai, nói: “Tốt lắm, mẹ hiện tại muốn biết người ở bên kia thế nào, kể một chút đi.”

“Hừ, bây giờ mẹ mới nhớ sao, con không muốn nói.”

“Không muốn ăn tiệc hả?”

“Muốn muốn muốn!” Còn trông nom cái gì tôn nghiêm không tôn nghiêm, Lục Bất Phá lập tức chân chó mà ôm lấy mẹ, nói lại sự tình bản thân ở bên kia.

Bên trong phòng khách tiếng hút không khí thỉnh thoảng vang lên, nghe Lục Bất Phá kể cuộc sống ngoài không gian, mọi người chỉ cảm thấy giống như đang nghe khoa học viễn tưởng, sự tình như vậy không phải chỉ có trong phim ảnh mới xuất hiện sao? Lục Bất Phá vẫn có chút tự hào, mặc kệ nói như thế nào, cậu không làm mẹ bề mặt.

Nghe xong “cố sự” của con trai, rất ít khen con nhưng Lục Đường Phương Phương nhịn không được nói: “Chính xác, không uổng công mẹ dạy dỗ con.”

“Mẹ –” bất mãn đúng là bất mãn, Lục Bất Phá ôm chặt mẹ, đôi mắt phiếm hồng, “Nhưng mà địa cầu không có, nhân loại cũng bị hủy diệt.”

Lục Đường Phương Phương cười cười: “Địa cầu cùng nhân loại sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt, bất quá cha mẹ sẽ không sống tới lúc đó.”

Đúng vậy nha... Lục Bất Phá thấy bớt thương cảm một ít.

Lục Đường Phương Phương cũng vừa thương cảm vừa kích động, nàng ôm chặt đứa con, khàn khàn hỏi việc nàng và chọt nhớ ra: “Về sau, còn có thể trở về sao?”

Thân thể Lục Bất Phá run lên một chút, toàn trường lặng im. Mọi người hiểu. Lục Đường Phương Phương hít mạnh vài cái, vỗ vỗ con trai: “Không sao cả, biết người còn sống, mẹ an tâm, dù sao mẹ còn có anh của người.”

“Mẹ, thực xin lỗi...” Đã trở về, hẳn không còn muốn đi nữa.

Hiên Viên Chiến mở miệng: “Chúng ta lén lút trở về, ủy ban không biết, cho nên sau khi trở lại, máy thời gian nhất định phải tiêu hủy, để tránh phiền toái không cần thiết. Thực xin lỗi.”

Lục Đường Phương Phương đối với Hiên Viên Chiến lắc đầu: “Không được nói thực xin lỗi, các người có thể cùng y trở lại đây báo bình an, chúng ta cũng đã thực sự cảm tạ. Biết y ở bên kia rất tốt, biết các người sẽ bảo hộ y, ta và thúc thúc người buông xuống được 120% lo lắng, bằng không ta còn muốn cả ngày đoán hẳn rốt cuộc xuyên tới nơi nào.”

“Mẹ, mẹ khẳng định con xuyên qua?”

Vấn đề Lục Bất Phá đưa ra đụng phải nòng súng.

“Ta dạy dỗ người mười năm, không xuyên sao được?”

“Mẹ! Mẹ quá đáng a!”

Ôm chặt lấy mẹ, Lục Bất Phá vừa khóc vừa nói, tất cả mọi chuyện như một giấc mơ không chân thực. Lúc này, trên tivi đang phát bài hát □ Chúc phúc ca □, Lục Bất Phá lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện: “Mẹ, hôm nay là lễ mừng năm mới?”

Lục Đường Phương Phương lau lau nước mắt, cười nói: “Đúng vậy a, hôm nay là đêm 30, người rất biết chọn thời gian nha.”

“Đêm 30?!” Lục Bất Phá đứng phắt dậy, mắt tỏa sáng, “Tiệc mừng năm mới đâu? Có tiệc mừng năm mới không?”

Đoạn Hoa chỉ chỉ phía phòng ăn cho Lục Bất Phá nói: “Ồ trong phòng ăn, chúng ta vừa mới khai tiệc.”

“A a a a! Tiệc tất niên! Ta tới rồi!” Bỏ lại mọi người, Lục Bất Phá cuồng hô chạy bỏ chạy.

Nhìn cậu vọt vào nhà ăn, Lục Đường Phương Phương tựa vào trên người chồng cười rơi lệ. Lục Duy Thành trong mắt rung rung nâng thê tử, sau

đó mời Hiên Viên Chiến cùng những người khác đi vào nhà ăn tiếp tục bữa cơm tất niên của bọn họ. Đêm 30 năm nay, cả nhà, đều có mặt.

Đi vào nhà ăn, liền thấy Lục Bất Phá đang vui đầu ăn lấy ăn để, nhìn cái dạng này của hắn, Lục Đường Phương Phương không khỏi nhíu nhíu mày: “Tiểu Phá con, ở bên kia người không ăn cơm sao?”

“Ừ ừ ừ...” Ăn đến hai má phùng cả ra, Lục Bất Phá không hề ngừng đầu lên mà trả lời, bất quá hắn nói là ngôn ngữ rất ngoại tinh, đến chính Hiên Viên Chiến nghe cũng không hiểu.

Thật vất vả nuốt xuống khoảng phân nửa thức ăn trong miệng, vô cùng mất hình tượng mà một tay cầm chân gà, một tay lấy sừng lợn nướng, Lục Bất Phá lúc này mới nói rõ ràng: “Đồ ăn bên kia không phải khó ăn bình thường, mỗi ngày con đều sống trong dày vò a. Mẹ, lần này trở về, mẹ mỗi ngày phải nấu thật nhiều món ngon cho con nga!”

Lục Đường Phương Phương cầm lấy khăn tay lau lau khóe miệng con trai: “Hảo.”

Được mẹ đáp ứng, Lục Bất Phá vừa lòng tiếp tục vui đầu ăn, mọi người ở bên cạnh lẳng lẳng ngồi xuống, Hiên Viên Chiến ngồi bên cạnh Lục Bất Phá, sau khi hắn ngồi, bàn ăn lập tức có vẻ chật chội.

Lục Bất Phá lấy tay cầm một con tôm, xoay người dứt đến bên miệng Hiên Viên Chiến, miệng đầy đồ ăn nói: “Đây là tôm, mẹ em làm tôm hấp muối là tuyệt vời nhất.”

Hiên Viên Chiến thực sự tự nhiên há mồm ăn, sau đó phi thường nể tình mà gật gật đầu. Nhìn thấy hai người thân mật, Lục Đường Phương Phương cười đến thực sự ám muội, lấy cho Hiên Viên Chiến một bộ bát đĩa, Hiên Viên Chiến bày ra vẻ mặt đã được tuyển chọn, lịch sự nói cảm ơn, thuận thực cầm lấy đôi đĩa.

Lục Đường Phương Phương kinh ngạc hỏi: “Người ngoài hành tinh các người cũng dùng đĩa ăn sao?”

Hiên Viên Chiến thực sự nghiêm túc trả lời: “Đúng vậy, là do Tiểu Phá dạy ta.”

“Thì ra là thế.” Lục Đường Phương Phương vỗ vỗ đũa “con trai lớn” bên trái, “Bất Phá, ăn cơm, đừng để Dật Hoa đói bụng.”

“A! Hảo.” Đoạn Hoa cầm lấy đôi đũa, có “Mang Tang Tử tiên sinh” ăn cùng làm cho đôi đũa trong tay hấn lần lửa hạ xuống, tuy rằng bản thân cũng rất tham ăn, nhưng không đành lòng cùng người kia tranh đoạt đồ ăn.

Lục Bất Phá lúc này ngẩng đầu, gặm chân gà hỏi: “Ca, này tổ (là) người a tử (con trai)?” [Em nó đang mồm miệng nhét đầy nên nói không rõ ràng ấy mà]

Đoạn Hoa để đũa xuống, lấy qua một cái bánh bao xá xíu dứt Dật Hoa ăn, nói: “Đúng vậy, đây là con trai của Tây Môn, cũng là của ta.”

Ánh mắt Hiên Viên Chiến đổi đổi, hấn cùng Tiểu Phá cũng có con trai.

Hiên Viên Chiến liếc nhìn Tây Môn Trúc Âm, Lục Bất Phá vô tâm vô phé một chút cũng không nhớ con mình, cậu cũng không hỏi nhiều, hết sức hưởng thụ bữa tiệc hoàng đế.

Một bàn đầy đồ ăn, đa phần đều vào bụng Lục Bất Phá, những người đang ngồi trừ cậu ra, ai cũng chưa ăn, tất cả đều vội vàng gấp món này, đưa qua món kia cho Lục Bất Phá.

Hiên Viên Chiến thử qua mỗi món một chút thì để đũa xuống, không phải không thích, mà do lấy sức ăn của hấn, để hấn no, người khác đừng hòng đụng đũa.

Lục Đường Phương Phương nhìn thấu sự kiêng dè của Hiên Viên Chiến, nàng đi vào bếp lợi dụng nguyên liệu có sẵn nấu cái lẩu mì, bụng đã sắp nổ tung, Lục Bất Phá cố gắng nhét thêm một chén nhỏ. [Tội em nó, lâu quá mới được ăn ngon mà, ta hiểu, ta hiểu a T_T]

Lục Bất Phá no đến muốn nứt bụng, ở trong phòng khách xoa xoa bụng trợ tiêu, một bên đi tới đi lui, tất cả mọi người có rất nhiều vấn đề thắc mắc, Lục Bất Phá đều nhất hỏi nhất đáp. Biết được tương lai nhân loại sau khi tới ngoại tinh cầu, hành vi hoàn toàn trở nên cực đoan, mọi

người không khỏi thẩn thức.

“Mẹ, Hiên Viên Chiến rất lợi hại, hẳn trước kia là đội trưởng đội đặc nhiệm, bây giờ là Trọng trang sư trưởng...”

Thao thao bất tuyệt như sóng cuộn cuộn nói về những điều kỳ ngộ bên kia, còn có Tiểu Cửu cùng Quang Qinh đáng yêu, nhất là khi nói đến lúc Hiên Viên Chiến dũng mãnh như thế nào, ánh mắt mắt người nhìn Hiên Viên Chiến đều thay đổi. Hiên Viên Chiến không hề nhúc nhích, quân tư hoàn mỹ tiếp tục chà đạp ghế sofa đơn đáng thương.

Lục Đường Phương Phương nâng một quyển tập ghi chép, tốc ký ghi nhớ mỗi một sự kiện theo như lời con trai. Đùa sao, đây chính là chuyện ngoại tinh chân chính a! Là đề tài tuyệt vời cỡ nào!

Không khí bên trong phòng khách lần lượt đạt tới cao trào, bị Lục Bất Phá hạ chỉ không cho phép lộ ra nửa điểm về chuyện của Tinh, Hiên Viên Chiến không hề môi nghe Lục Bất Phá kể những chiến tích bản thân. Nhiều lần, hẳn thiếu chút không nhịn được. Hẳn không rõ Lục Bất Phá vì cái gì muốn giấu diếm chuyện của Tiểu Tinh, chờ lúc không có người hẳn nhất định phải hỏi.

“Tiểu Phá, có hình chụp không?” Ngón tay Đoạn Hoa nhin không được ngứa ngáy. Siêu trí năng! Quang não! Thật muốn kiểm tra nha.

Lục Bất Phá áy náy nói: “Charlie Kim cái gì cũng không cho con mang theo, nói sẽ làm cho thời không hỗn loạn.”

Đã biết Charlie King là ai, mọi người thông cảm gật gật đầu, cũng không thất vọng. Lục Đường Phương Phương dừng lại bút, nhớ tới một sự kiện: “Tiểu Phá, nhất định hàng xóm xung quanh đều nghe được tiếng động khi các người đến đây. Vậy khóa trứng kia phải nghĩ biện pháp giấu đi, nếu như bị người khác phát hiện thì sẽ vô cùng phiền toái. Mẹ cũng không muốn người cùng Hiên Viên Chiến bị nắm đi làm thí nghiệm.”

“Đúng nga!” Lục Bất Phá lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng nhìn Hiên Viên Chiến.

Chợt nghe Hiên Viên Chiến rất trầm ổn mà nói: “Thời điểm tới đây, ta đã

khởi động hệ thống tàng hình, lấy tiêu chuẩn ánh mắt nhân loại mà nói, sẽ không phát hiện sự ồn tại của cỗ máy thời gian.”

“Sao em lại không biết còn có chức năng tàng hình?” Lục Bất Phá chạy đi hậu viện nhìn, mọi người cũng đều theo đi ra ngoài, sớm qua thời gian ngủ, Tây Môn tiểu bằng hữu hai con mắt sáng ngời hữu thần.

Vừa đến hậu viện, quả nhiên nhìn không thấy khóa trướng kia. Lục Bất Phá chạy đến trước cái hố to đưa tay sờ, bàn tay chạm vào đúng là kim loại, ngay cả chính hắn cũng nhìn không được tặc lưỡi lấy làm kỳ, kỹ thuật của liên bang quả thực rất hoàn mỹ! Hắn quay đầu, cười hắc hắc: “Mẹ, muốn đi vào tham quan không?”

“Người cứ nói đi?”

“Đến.”

Hiên Viên Chiến mở cửa khoang thuyền ra, dưới sự hướng dẫn của Lục Bất Phá, mọi người đi vào bên trong cỗ máy thời gian. Vì an toàn..., ai cũng không có ý niệm chụp hình lưu niệm. Lục Duy Thành cùng Tây Môn lão gia tử đều ôm ngực chính mình, cảm thấy trái tim như muốn vọt ra ngoài.

Đêm nay, không ai có ý định đi ngủ, mãi cho đến sáng hôm sau, khi bụng Lục Bất Phá cất lên bài ca thâm thì chào buổi sáng. Dựa theo thời gian của Mang Tà, lúc này đối với Lục Bất Phá cùng Hiên Viên Chiến mà nói bây giờ còn chưa tới tối, bắt quá những người khác nên đi ngủ. Sau khi mọi người ăn bữa sáng phong phú do Lục Đường Phương Phương làm, liền bị nàng đuổi về phòng mình nghỉ ngơi.

Đoạn Hoa vốn muốn đem gian phòng của mình nhường lại cho Lục Bất Phá ngủ, kia vốn chính là phòng của Lục Bất Phá, bắt quá Lục Bất Phá cười cự tuyệt, sau này không tất yếu phải chia cái gì là của ai, cái gì không phải. Tuy rằng vẫn không quen, nhưng Lục Bất Phá đã xem mình là chủ nhân của thân thể hiện tại, còn cái kia là của anh trai sinh đôi, hơn nữa hắn nhìn ra được cha mẹ rất yêu Đoạn Hoa, Đoạn Hoa cũng thực sự hiếu thuận cha cùng mẹ, như vậy hắn sau khi rời đi cũng có thể an tâm.

Hiên Viên Chiến rất cao, trong nhà không có giường thích hợp, Lục Đường Phương Phương đơn giản đem giường đi, trải chăn nệm dưới sàn cho hai người nằm. Trong lúc mẹ trải nệm, Lục Bất Phá thừa dịp không có bị người, hần nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, mẹ như thế nào phát hiện con không phải con?”

Lục Đường Phương Phương không dừng động tác nói: “Ngươi là do ta mang thai chín tháng mười ngày sinh hạ tới, ta làm sao có thể không phát hiện được con của mình đổi thành người khác?”

“Vậy mẹ nói sao với lão ca? Con thấy huynh khi con trở về cũng không kích động a.” Lục Bất Phá cũng một bụng nghi vấn, nhiều nhất chính là chuyện Đoạn Hoa xuyên đến trong cơ thể của hần.

Bao tốt vỏ gối nằm, Lục Đường Phương Phương ngồi chồm hổm trê đệm nói: “Chuyện của anh ngươi không phải một hai câu là có thể nói rõ ràng, ngươi ngủ đi, chừng nào có thời gian mẹ nói cho nghe. A, đúng rồi, ngươi chờ một chút.”

Lục Đường Phương Phương đứng lên mang dép lê nhanh rời đi, Lục Bất Phá nằm vật ra nệm, tất cả cứ như mơ vậy a, hần thế nhưng đã trở lại, hơn nữa thân thể hần cũng bị người khác xuyên qua.

Một người ngồi xuống bên cạnh hần, sờ sờ sau lưng của hần, Lục Bất Phá xoay người, hỏi: “Hiên Viên Chiến, anh có sao không?”

“Không có gì,” Lục thích ứng mạnh mẽ, người nào đó dùng ngón cái nhẹ nhàng lau qua ánh mắt sưng đỏ của người trong lòng, “Em khóc nhiều lắm.”

Đôi mắt Lục Bất Phá nhất thời lại đỏ: “Không có biện pháp, nhìn thấy cha và mẹ em liền muốn khóc. Hiên Viên Chiến, đây quả thực là chuyện bất khả tư nghị, cơ thể của em cũng bị người xuyên qua. Nếu không phải mẹ em, mà đổi là người khác, nhất định sẽ không thể chấp nhận đi.”

“Vì cái gì không cho ta nói chuyện của Tinh?” Hiên Viên Chiến nhin không được hỏi.

Lục Bất Phá trả lời: “Mấy ngày nữa anh sẽ biết. Anh chẳng lẽ không tò mò mẹ em vì cái gì có thể chấp nhận ta xuyên qua cùng em bị xuyên qua nhanh như vậy sao?”

Hiên Viên Chiến chậm rãi gật gật đầu, lực chấp nhận của Lục tử quả thật rất mạnh.

Có người lên đây, Lục Bất Phá đẩy Hiên Viên Chiến, hấn ngồi dậy. Lục Đường Phương Phương khi trở lại trong tay cầm theo một cuốn tiểu thuyết, nàng đưa cho đứa con sau khi bỏ bì ngoài hình chữ nhật ra, nói: “Đây là tiểu thuyết mẹ viết dựa theo câu chuyện của anh người và Tây Môn, người có thể xem trước một chút.”

“Vậy sao?!” Lục Bất Phá nhìn cuốn □ Thực xin lỗi, ta yêu người □ trên tay, một trận kích động không lý do ập tới.

“Tốt lắm, nệm đã trải tốt. Các người mau ngủ đi.” Lục Đường Phương Phương dọn xong gối đầu, đứng lên, nàng như một bà quản gia đưa ra một cái chăn, nhưng chỉ sợ không đủ dài cho Hiên Viên Chiến đắp. “Trước chịu khó một chút, lát nữa mẹ liên hệ với một người bạn làm chăn, hỏi là cho Hiên Viên Chiến một cái chăn dài.”

Hiên Viên Chiến lập tức nói: “Không cần phiền toái, con không sợ lạnh.”

Lục Bất Phá cũng nói: “Mẹ, hấn thực sự chịu lạnh giỏi a. Chúng ta đắp hai cái chăn này là được rồi. Bây giờ là lễ mừng năm mới, chắc người làm chăn không có làm việc đâu.”

Lục Đường Phương Phương gõ cái trán đứa con: “Phải thương nam nhân của chính mình.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Ôm con trai một cái, Lục Đường Phương Phương đứng dậy rời đi.

Lục Bất Phá nằm vật xuống trước mặt Hiên Viên Chiến, nhăn mặt nhăn mũi: “Em không thương anh sao?”

Câu trả lời của Hiên Viên Chiến là - cời đồ, ngủ.

Hai người vừa mới đến, nhất là Lục Bất Phá, nên tinh thần còn bị vây trong trạng thái phấn khởi. Tắm rửa xong, cả hai nằm trên đệm trải dưới sàn xem tiểu thuyết — Lục Đường Phương Phương cho Lục Bất Phá, hẳn nôn nóng muốn biết chuyện của anh trai, còn Hiên Viên Chiến do tò mò, đây là lần đầu tiên hẳn xem loại sách khác ngoài những chuyện kể về các chiến sĩ quân đội liên bang anh dũng tác chiến.

Đọc đọc, Lục Bất Phá bắt đầu lấy khăn giấy ra; lại đọc đọc, sách tới trong tay Hiên Viên Chiến; lại đọc đọc, cái tay xì mũi của Lục Bất Phá dừng lại, ánh mắt Hiên Viên Chiến hơi hơi trừng lớn. Một tay cầm sách, Hiên Viên Chiến chợt nghe người trong lòng nói: “Người không nên đọc, không cho người đọc!” Sao mẹ có thể viết nội dung tình cảm mãnh liệt rõ ràng như vậy chứ!

Hiên Viên Chiến bắt lấy tay Lục Bất Phá, bao trong lòng bàn tay, nâng cao quyển sách kia, hai mắt nhìn chăm chăm biểu tình đối phương. Lục Bất Phá cũng không biết thẹn thùng cái gì, mặt đỏ gay. Từ trong lòng ngực Hiên Viên Chiến đứng lên, hẳn dùng tay bịt kín ánh mắt người kia: “Không được nhìn!”

Hiên Viên Chiến buông sách, tiếp tục nhìn sâu vào mắt Lục Bất Phá, ánh mắt của hẳn làm tim Lục Bất Phá đập bịch bịch.

“Tiểu Phá.” Âm ách.

“Tay, làm cái gì?” Trong cơ thể đột nhiên dâng lên một cỗ lửa nóng.

Một tay dè mông Lục Bất Phá lại, làm cho cậu dính sát vào mình, Hiên Viên Chiến rất trực tiếp nói: “Em đã thật lâu không cùng anh làm.”

“Nửa, không đúng, em không cho.” Con cũng đã cao còn hơn cả cậu (:v), hẳn khẩn trương cái gì a!

Hiên Viên Chiến cũng không quên, bọn họ đã ghen gần cả năm trời, không nói hai lời, liền dè Lục Bất Phá ra hôn. Hiên Viên Chiến lưu loát xoay người, kéo quần ngủ người nào đó xuống.

“Ừm ừm!” Sách còn chưa xem xong!

“Tiểu Phá, anh muốn!”

“A ha!”

Rất nhanh, phòng trên lầu vang lên tiếng ngâm nga của Lục Bất Phá. Lúc tác chiến ở Hàn Cát tinh, suýt nữa bị Lục Bất Phá câu dẫn thiếu chút nữa nổ rúng, Hiên Viên Chiến bắt đầu sử dụng quyền lợi hợp lý của người chồng, từng chút một đem đục vọng chính mình chôn sâu trong cơ thể người trong lòng, hai tay khát vọng vuốt ve bụng Lục Bất Phá. Hiên Viên Chiến hy vọng Lục Bất Phá có thể lại vì hắn sinh một Tiểu Tinh nữa.

“Tiểu Phá, cho anh Tinh.”

“Không phải đã, có, a a...”

“Không đủ, một Tiểu Tinh không đủ.”

“Không, không cần, Aha... Hiên Viên, Hiên Viên Chiến, nhanh lên nhanh lên...”

Rút bản thân ra, hai tay nâng thắt lưng Lục Bất Phá lên, chiếu theo những gì đọc được trong sách lúc này, bắt đầu liếm Lục Bất Phá từ trước ra sau, Hiên Viên Chiến vừa lòng nghe được Lục Bất Phá mãnh liệt hò hét. Thì ra “làm tình” còn có thể làm như vậy!

“Không được, không được... Hiên Viên Chiến, tiến vào, anh tiến vào... A!”

May mắn Lục Đường Phương Phương dự tính trước cho hai người trải chăn nệm nằm dưới đất, nếu như nằm trên giường, chắc chắn cái giường kia đã sụp tự bao giờ. Nhìn bìa sách, ai không biết còn tưởng Lục Đường Phương Phương nữ sĩ viết tiểu thuyết phấn hồng nha.

Kịch liệt một hồi, hai người đã lâu không có làm như vậy, lần gần nhất giống vậy, cái mạng già của Lục Bất Phá suýt nữa bị làm rúng phân nửa.

Nhưng khi Hiên Viên Chiến cuối cùng bắn ra trong cơ thể hắn, Lục Bất Phá thể nhưng bắn đến hai lần. Nằm trên người đối phương, Hiên Viên Chiến vẫn không nhúc nhích, cũng không rút ra, Lục Bất Phá đến khí lực động ngón chân cũng không có. Hắn vừa hoàn thành một chuyến du lịch vượt qua thiên hà cùng thời không, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị người ta lặn qua lộn lại, ăn sạch từ trong ra ngoài một mẫu xương cũng không chừa, hắn còn khí lực mới là lạ.

“Tiểu Phá.”

“Hả?” Hữu khí vô lực.

“Lại cho anh một Tiểu Tinh.”

Lục Bất Phá nhắm mắt lại, mệt mỏi.

“Tiểu Phá!”

“Anh hỏi bụng của em, đừng hỏi em...” Chử cuối, là do Lục Bất Phá ngậm trong miệng nói, cậu thực quá mệt, không phải trốn tránh. Hiên Viên Chiến chưa bao giờ làm các biện pháp tránh thai, sao hắn cậu vẫn không có? Đây không phải là chuyện của cậu.

Khi Lục Bất Phá ngủ. Hiên Viên Chiến thành kính mà sờ soạng cái bụng người kia hơn nửa ngày, mới chậm rãi rút ra, giúp Lục Bất Phá rửa sạch. Rồi mới nằm xuống, Hiên Viên Chiến cầm lấy quyển sách đang đọc dở, ôm Lục Bất Phá tiếp tục đọc.

Trong một phòng khác dưới lầu, có hai người đồng dạng vừa mới trải qua một phen tình cảm mãnh liệt, bất đồng chính là hai người đều rất tỉnh táo, không có ai vì quá mệt mỏi mà ngủ mê. Gác đầu lên vai Tây Môn Trúc Âm, Đoạn Hoa - lúc này tạm gọi hắn là Đoạn Hoa đi - thân nhiên vuốt lên vết sẹo trên ngực Tây Môn, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh. So với hắn, trong lòng Tây Môn Trúc Âm là nhiều cảm kích.

“Hoa, như hiện tại không phải là tốt nhất sao? Người còn sống, Bất Phá cũng còn sống, hơn nữa hắn bây giờ cũng rất tốt, còn có hạnh phúc thuộc về chính mình, mẹ cũng có thể yên tâm. Đây là kết thúc có hậu.”

Đoạn Hoa ôm chặt đối phương: “Tây Môn, là thật sao? Ta thật sự xuyên qua sao?”

Tây Môn Trúc Âm hôn nhẹ lên môi Đoạn Hoa: “Đương nhiên là thật, ta đang chân thật ôm ngươi, ngươi chân thật nằm trong lòng ngực của ta. Hoa, thực xin lỗi, đều là lỗi của ta.”

“Không cần tự trách mình, ta cũng có sai, ta quá xúc động.” Lời đến miệng, Đoạn Hoa nhin không được lại muốn khóc, “Tây Môn, thật tốt, thật tốt, ta xuyên qua, vừa nghĩ tới chuyện ta thiếu chút nữa bỏ lỡ ngươi, ta rất sợ. Tây Môn, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi.”

“Ta cũng yêu ngươi, Hoa, chỉ yêu mình ngươi. Ta cam đoan, cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, tốt, hay xấu, ta cũng không giấu diếm ngươi. Hoa, không phải sợ, ngươi còn sống, sống trong lòng ngực ta.”

“Tây Môn...” Hai người thâm tình ôm hôn cùng một chỗ, Tây Môn Trúc Âm vẫn sẽ nửa đêm bừng tỉnh mà ôm chặt người yêu mất đi rồi tìm lại được trong lòng, tự trong thâm tâm vô cùng cảm kích thượng đế nhân từ.

Đóng sách lại, Hiên Viên Chiến nằm xuống, giúp Lục Bất Pháp đã ngủ sâu sửa lại chăn. Tuy rằng nghĩ như vậy không nên, nhưng hần quá may mắn, may mắn Lục Bất Pháp bị tai nạn xe cộ, may mắn thân thể Lục Bất Pháp bị người khác giữ lấy, nếu không người này sẽ không đi vào Mang Tà tinh, hần cũng không có khả năng gặp được người này, càng không thể có được con của mình.

Hần sẽ không phạm sai lầm của Tây Môn Xuy Tuyết cùng Lục Tiểu Phong*, Lục Bất Pháp không chỉ là bạn đời của hần, mà còn là bạn đời hiếm có. Trải qua nhiều sự tình, hần cùng Tiểu Pháp đã sớm hòa hợp làm một thể, ai cũng không thể ly khai đối phương, nhưng mà sao Tiểu Pháp mãi vẫn chưa có thai?[*Cái này chắc là Lục tử đã đổi tên nhân vật trong sách nga.]

Nhìn thoáng qua hai mắt thũng lợi hại, Hiên Viên Chiến vào toilet xả một cái khăn lạnh, cho Lục Bất Pháp chườm. Cậu nhớ kỹ lời Lục Đường Phương Phương nói: thương bạn đời của mình.

Ngủ thẳng đến hai giờ chiều, Lục Bất Phá bị đói tỉnh, lập tức có người hỏi: “Muốn uống nước không?” Người này có thói quen uống một ly nước khi rời giường.

“Em đói...” Miễn cưỡng mà na đến trên đùi Hiên Viên Chiến, Lục Bất Phá hơi híp mắt nói, “Hiên Viên Chiến, em mơ thấy em về nhà, gặp được cha với mẹ, thật quá thần kỳ, cơ thể của em không bị thiêu hủy, mà được người khác xuyên qua... em còn ăn một bàn tiệc mẹ làm, ăn ngon thật a...” Lục Bất Phá liếm liếm miệng.

Hiên Viên Chiến xoa bóp sau cổ người kia, giúp cậu thanh tỉnh, nói: “Em không có nằm mơ, chúng ta đã quay về địa cầu.”

“Hả?” Lục Bất Phá mở mắt, khung cảnh xung quanh, không phải phòng cậu và Hiên Viên Chiến. Hiên Viên Chiến vượt ve phía sau lưng, chờ cậu thanh tỉnh. Sững sờ xoay người, nhìn trần nhà, hơn nửa ngày Lục Bất Phá mới hồi thần.

“Hiên Viên Chiến, anh néo em cái.”

Hiên Viên Chiến giúp Lục Bất Phá ngồi xuống, lấy đồ giúp cậu mặc vào, ngoài miệng nói: “Em không phải nằm mơ, chúng ta quả thật đã trở lại. Em đi rửa mặt, anh xuống phòng bếp lấy đồ ăn cho em, muốn ăn cái gì?”

Lục Bất Phá quay đầu: “Hiên Viên Chiến, nơi này rất giống lầu nhà em.”

“Nơi này chính là lầu nhà của em.”

“Nhà của em?”

“Đúng vậy, là Lục gia.”

Lục Bất Phá giật mình, cúi đầu nhìn chần đệm: “Đây là đệm của mẹ em?”

“Đúng vậy.”

“Tối hôm qua hai chúng ta còn cùng nhau đọc tiểu thuyết về đại ca và Tây Môn?”

“Đúng vậy.”

Lục Bất Phá mạnh ngẩng đầu: “Hiên Viên Chiến, để cho em cắn cái, tay trái.”

Hiên Viên Chiến đem tay trái duỗi đến bên miệng Lục Bất Phá, lập tức bị người cắn mạnh một cái.

“Có đau hay không?”

“Đau.”

Lục Bất Phá trừng mắt lớn, lăn lông lốc từ trong ổ chăn chui ra: “A a a a! Em thật sự đã về rồi! A a a a!” Vui mừng nhảy ra khỏi đệm, hấn nắm quần áo lung tung mặc vào, mang dép lê khoác áo ngoài: “Mẹ! Ta muốn uống sữa đậu nành! Ta muốn uống sữa! Ta muốn ăn trứng gà luộc!”

Chẳng lẽ người nào đó trở về chính là vì ăn sao?

Mặt Hiên Viên Chiến bởi vì Lục Bất Phá kích động nên không cứng ngắt giống bình thường, đã rửa mặt xong, hấn mặc quần áo tử tế, xếp chăn nệm dưới đất lại, lúc này mới khom người đi xuống lầu, chưa tới nơi hấn đã nghe được tiếng Lục Bất Phá quát to.

“Tiểu Phá con, người ăn từ từ, đâu có ai tranh ăn với người đâu.”

“Ừ a ưm...” Ăn được nhiều hay bấy nhiêu.

Bất quá ngôn ngữ người nào đó dùng rất ngoại tình, không ai có thể nghe hiểu.

Hiên Viên Chiến dậy rất sớm, đã ăn xong cơm trưa.

Tây Môn Trúc Âm cùng Đoạn Hoa cũng mới ngủ dậy, Đoạn Hoa tối hôm qua ăn không nhiều, nên đang từng ngụm từng ngụm ăn bánh mẹ làm,

tuy so với Lục Bất Phá ăn như hổ đói có phần tốt hơn. Hai người lúc này thoát nhìn quả thực chính là thân sinh huynh đệ, cách ăn, rồi cái dạng tham ăn kia, căn bản là cùng một khuôn đồ ra!

Tây Môn Trúc Âm tay cầm chén trà lại bằng sứ, im lặng nhìn nhất cử nhất động của Đoạn Hoa, thỉnh thoảng vì hấn lộ ra động tác đáng yêu mà mỉm cười. Hiên Viên Chiến thì khi Lục Bất Phá bị nghẹn, dứt hấn ngậm sữa đậu nành, hoặc là đem thịt viên trong bát mình mà Lục Bất Phá thích ăn múc đến trong chén cậu.

Nhìn một màn này, vài vị “trưởng lão” đang ngồi đây vui mừng lại muốn rơi lệ, vui mừng chính là hai hài tử hiện tại đều thực sự hạnh phúc, một nửa của bọn họ đều rất yêu thương bọn họ; một phần bởi vì thương cảm hai đứa con đều bị chuyện ngoài ý muốn, nhất là Lục Bất Phá, có lẽ kiếp này, bọn họ chỉ được đoàn tụ một lần này thôi.

Làm mẹ, tuy Lục Đường Phương Phương biểu hiện ra vui vẻ, nhưng nàng cũng vô cùng thương tâm. Có người mẹ nào mà không muốn con ở bên người để mình trông coi? Cho dù Đoạn Hoa có nửa năm ở nước Mỹ, ít nhất còn có nửa năm ở Hongkong, lúc nhớ hấn có thể gọi điện thoại. Nhưng Tiểu Phá con khó có thể gặp mặt lần nữa. Lục Đường Phương Phương thừa dịp con trai không chú ý đem nước mắt nuốt xuống, trên mặt là nụ cười hoàn mỹ. Nàng muốn cười tiễn con đi.

Uống xong chén sữa thứ ba, Lục Bất Phá thở ra một hơi dài, cầm khăn lau lau miệng: “A... Ngon quá đi, ăn ngon ghê a... Lão ca, huynh thật hạnh phúc, mỗi ngày đều có thể ăn món mẹ làm, cho dù mẹ không làm, huynh cũng có thể ra ngoài hưởng mỹ thực a. Ô ô, ta thật là đáng thương, chỗ đó ngoài món hầm, chính là luộc, chứ chưa nói đến cái gì mà hương vị, lần đầu tiên ta ăn, thiếu chút nữa nổ ra.”

Lục Đường Phương Phương vỗ nhẹ xuống cái ót con tria: “Có ăn là nên mừng rồi, nếu người xuyên qua đến cổ đại, ăn có lẽ ăn ngon, nhưng mà không có toilet, không có giấy vệ sinh, không có máy điều hoà, không có máy vi tính, nói không chừng người còn xuyên qua đến nhà ai làm nô tài nga.”

“Mẹ, mẹ nguyên rửa con.” Lục Bất Phá trong lòng tặc mao, nhanh mồm nói, “Mang Tà tinh tốt lắm, rất tốt, rất mạnh, con thích, con phi thường

phi thường thích. Khó ăn thì thế nào? Con đã từng ăn được cá nướng tuyệt đối tự nhiên, hay là động vật ba đầu, chưa thấy qua đi?”

Lời nói đùa của Lục Bất Phá làm mọi người nở nụ cười, Hiên Viên Chiến thì nghiêm trang mà nói: “Mặc kệ em xuyên qua tới chỗ nào, anh đều có thể tìm tới em.”

Hắn vừa nói, toàn trường lặng im, những lời này tuyệt đối so với cái gì “Anh yêu em” còn muốn buồn nôn hơn! Bất quá Lục Bất Phá đã sớm nghe quen, cậu hì hì cười, ngửa đầu nhìn Hiên Viên Chiến nói: “Em tin tưởng anh có thể tìm em.”

Lục Đường Phương Phương nhẫn xuống ý định chà xát da gà mở miệng: “Tiểu Phá, trước mắt bao người, hai người các người chú ý một chút.”

Nào ngờ, Lục Bất Phá quay đầu le lưỡi với mẹ: “Gì chứ a, mẹ biết sợ rồi sao. Trước đầu người với ba mỗi ngày đều ân ái trước mặt ta, khi đó ta rất thống khổ nga.”

“Tiểu Phá con!”

Lục Đường Phương Phương nhắc tay dọa đánh, Lục Bất Phá nhảy dựng lên trốn phía sau Hiên Viên Chiến, tiếp tục hướng mẹ le lưỡi: “Mẹ, đở mặt nha.”

Lục Đường Phương Phương buông tay, lạnh lùng cười: “Đêm nay ăn mì ăn liền.”

“Mẹ –” kêu rên không chỉ mỗi mình Lục Bất Phá, còn có Đoạn Hoa.

Ở nhà ăn nháo đủ rồi, Lục Đường Phương Phương cùng Tây Môn Vương Linh Linh, hai vị mẫu thân ở trong phòng bếp bắt đầu bận chuẩn bị tiệc lớn vào buổi tối. Hai người Lục Duy Thành cùng Tây Môn Mộc Nhất nói chuyện không ngừng, cùng hạ quyết tâm, trước khi Lục Bất Phá đi cả hai đều mặc kệ chuyện công ty. Tây Môn Trúc Âm đem chuyện công ty giao hoàn toàn cho phó tổng. Đoạn Hoa cũng từ chối tất cả lời mời của bạn bè. Lục Bất Phá trở về, đối với Lục gia còn quan trọng hơn so với

tổng thống Mỹ đến thăm.

Đoạn Hoa là một thiên tài máy tính, khi biết được trong tương lai khoa học kỹ thuật phát triển như thế, sau buổi trà chiều hẳn liền kéo Lục Bất Phá vào phòng, hai huynh đệ này có rất nhiều lời muốn nói với nhau.

Mà Hiên Viên Chiến thành đối tượng mọi người thăm vấn, a, là nhân vật mọi người cùng hỏi, có một số việc nói trước mặt Lục Bất Phá không được tốt lắm, thừa dịp hẳn không có mặt, Lục gia hai người dùng tốc độ chưa từng thấy hỏi.

“Hiên Viên, các người bên kia dễ dàng tiếp nhận chuyện của Tiểu Phá vậy sao? Hay là đến lúc đó, đồng tính luyến ái đã không còn là cái gì mới mẻ?” Lục Đường Phương Phương mặc dù là hủ nữ cấp tro cốt*, nhưng sự tình liên quan con mình, nàng muốn hỏi rõ ràng.

*Ừm... tác giả dùng từ vậy đó, ta nghĩ nó cũng có nghĩa bóng như từ gấu trúc á. Chính xác thì ta thua, nhưng tương đối có lẽ là lão làng á. Ai biết góp ý mình với.

Hiên Viên Chiến lưng thẳng tắp ngồi trên ghế sa lon, nghiêm túc trả lời: “Lục tử ngài không biết Mang Tang Tử đối với Mang Tà nhân mà nói ý nghĩa như thế nào. Mang Tang Tử chính là hoài niệm và khao khát cố hương mà Mang Tà nhân tìm lại được, là lãnh tụ tinh thần của Mang Tà nhân. Ta cùng Tiểu Phá ở một chỗ, chính là vinh quang của Hiên Viên gia tộc.”

“Oa...” Tiếng kinh hô vang lên.

Hiên Viên Chiến tiếp tục nói: “ Một trong tứ đại Pháp Lý Bồ Pharaoh của Hàn Cát đế quốc nhận Tiểu Phá là tôn tử, Lục vương tử của Thủy Xuyên đế quốc là bạn tốt của Tiểu Phá, thân phận của y so với mọi người ở đây tính ra cao hơn nhiều, Lục tử cùng phụ thân yên tâm đi. Hơn nữa ta cũng sẽ không làm cho y chịu ủy khuất. Ở ngoài thiên hà có một tinh cầu, Tiểu Phá gọi nó là Pandora, một khi liên bang phát sinh thay đổi, ta sẽ dẫn Tiểu Phá đến Pandora. Bất quá loại khả năng này tính ra cực kỳ thấp, dân chúng sẽ không chấp nhận Mang Tang Tử tiên sinh rời khỏi liên bang.”

“Oa...” Tiếng kinh hô lại vang lên.

Nhưng Lục Đường Phương Phương vẫn nhíu mày lại: “Còn con thừa tự thì sao? Người nhà người không cần cháu sao? Nghe Tiểu Phá nói người hình như là con trai độc nhất đi.”

“Đứa nhỏ...”

Hiên Viên Chiến tạm dừng làm Lục Đường Phương Phương nhíu mày chặt hơn, nàng không biết Hiên Viên Chiến tạm dừng là do hắn không thể nói ra chuyện đứa nhỏ.

Hai tay Hiên Viên Chiến đặt trên đầu gối, nói: “Sau khi Mang Tà nhân rời địa cầu gene đã xảy ra biến dị, các bộ phận trên thân thể chúng ta sẽ đột nhiên phát sinh bệnh biến, không ai có thể may mắn thoát khỏi. Hơn nữa tỉ lệ sinh rất thấp, sinh sản tự nhiên là điều khó có thể, nên đều thông qua rương đào tạo để bồi dưỡng thế hệ sau. Tỷ lệ không trọn vẹn của ta vượt qua 30%, rất khó đào tạo ra hậu duệ, ấn theo hiến pháp liên bang, ta không thể kết hôn.”

Lục Đường Phương Phương sửng sốt, tất cả mọi người sửng sốt. Bọn họ nhìn thế nào cũng không ra thân thể Hiên Viên Chiến có 30% trở lên không trọn vẹn!

Bán khuôn mặt Hiên Viên Chiến buộc chặt, nói: “Mặt của ta cùng tứ chi còn có nội tạng đều có máy móc khí quan, trước khi đến đây, ta dán da giả, cho nên nhìn không ra. Tiểu Phá lần đầu tiên nhìn đến gọi ta là T-800.”

Ánh mắt mọi người nhìn Hiên Viên Chiến lại xảy ra biến hóa, phản ứng đầu tiên của Lục Đường Phương Phương là: “Thực xin lỗi, ta không biết là như thế này.”

“Lục tỷ không cần nói xin lỗi, liên bang đã sớm tiếp nhận chuyện ta cùng Tiểu Phá, dân chúng cũng thực sự giúp đỡ.”

“Vậy là tốt rồi, ta đây an tâm.” Lục Đường Phương Phương nhìn Hiên Viên Chiến hơn vài phần nhu hòa, nàng tin tưởng người nam nhân này hội bảo hộ con trai nàng.

Nhìn ra Lục Đường Phương Phương yên tâm, Hiên Viên Chiến đứng lên vô cùng trịnh trọng mà nói: “Lục tỷ, xin ngài dạy ta làm cơm.”

Lục Đường Phương Phương kinh ngạc mà ngửa đầu, một câu nhờ vả này của Hiên Viên Chiến làm hốc mắt nàng nóng cay.

“Tiểu Phá nằm mơ cũng đều nhớ đồ ăn người làm, ta muốn học để sau khi trở lại Mang Tà tinh có thể làm cho y ăn.”

Lục Đường Phương Phương nở nụ cười: “Người cung chiều y như vậy, sẽ làm y hư đó. Nó đã đủ bốc đồng rồi.”

“Tiểu Phá là bạn đời của ta, ta có nghĩa vụ cùng trách nhiệm chiếu cố y.”

Lục Đường Phương Phương đứng lên, trong mắt rung rung: “Tiểu Phá, ta sẽ đem nó giao cho người. Có người, ta yên tâm.”

“Cám ơn Lục tỷ.”

Lục Đường Phương Phương nhìn thoáng qua Tây Môn Trúc Âm, thở dài: “Hai huynh đệ kia một đứa so với một đứa trong cuộc sống còn ngặt hơn, thật sự là khó cho các người.”

Tây Môn Trúc Âm thản nhiên cười cười, này có cái gì khó xử chứ? Chỉ cần Hoa còn sống, muốn hắn làm cái gì đều được, hướng chi chỉ là việc nhỏ như nấu cơm này, hơn nữa Hoa cũng rất ít làm cho hắn xuống bếp.

Hiên Viên Chiến khom người chờ, hắn muốn tranh thủ thời gian trước khi trở về học nấu ăn, có lẽ bởi vì đồ ăn ở Mang Tà tinh khó ăn, nên Tiểu Phá mới vẫn vậy hoài không mập hơn. Đương nhiên, lời như thế Hiên Viên Chiến chỉ có thể ở nói trong lòng.

Lục Bất Phá cũng không biết Hiên Viên Chiến đi theo mẹ học nấu cơm, ở lý trong phòng lão ca tán gẫu đến bất diệc nhạc hồ. Hai huynh đệ không những không có chút cảm giác xa lạ, hàn huyên ba phút đồng hồ, liền như anh em thân nhau từ nhỏ.

Cần ống hút, uống sữa tươi — thứ này Mang Tà tinh cũng không có — Lục Bất Phá vẽ nhanh một bức họa trên giấy, Đoạn Hoa ngồi bên cạnh cậu, theo dõi ngòi bút cậu trên tờ giấy kia, không khỏi kinh hô. Đoạn Hoa đối với kết cấu ở tinh cầu kia thật sự có hứng thú, Lục Bất Phá cũng vì hẳn giới thiệu từng cái. Cuối cùng, cậu hỏi: “Lão ca, người có thể làm animation không?”

“Có thể.”

“Ta muốn học.”

Đoạn Hoa khó hiểu, nơi đó không có sao? Lục Bất Phá nói: “Tiết mục giải trí bên kia quá ít, cho thiếu nhi càng ít hơn. Người nơi đó từ nhỏ đã phải chịu đựng sự tàn khốc khi các bộ phận thân thể từ từ bị hoại tử, có đứa nhỏ mới năm, sáu tuổi đã bị cắt bỏ. Ta muốn làm phim hoạt hình cho bọn hắn xem, minh họa cho chuyện cổ tích bọn nhỏ nghe, sẽ tăng thêm tính thú vị.”

“Tất nhiên có thể, nhưng mà cần nhiều thời gian ta sợ người không đợi kịp.”

“Vậy còn khóa học cấp tốc.”

“Ừ thì...” Đoạn Hoa nghĩ nghĩ nói, “Ta sẽ chỉ cho người những cái đơn giản. Không phải quang nào chỗ các người rất lợi hại hay sao? Người có thể cho nó giúp người hoàn thiện. Làm animation tối trọng yếu đúng là bức tranh cùng software*. Hội họa người không có vấn đề, nhưng chế tác software chỗ người có không?” [*Phần mềm đó]

“Phiền toái lão ca giúp ta nghĩ nghĩ biện pháp, để ta có thể mang về.”

“Được. Ta giúp người, vậy hiện tại bắt đầu đi.”

“Được.”

Ngồi bên người Đoạn Hoa, Lục Bất Phá chăm chú lắng nghe hắn nói về thao tác sử dụng software. Cơ hội trở về như lần này rất khó có được, hắn tuyệt đối không thể lãng phí. Hắn còn có nhiều thiệt nhiều cái muốn học, có thiệt nhiều thiệt nhiều cái muốn mang về.

LINK Truyện:

Mang Tang Tử <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mang-tang-tu-3664023.html>

LINK Chương này:

Chương 133: Phiên ngoại 1 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/mang-tang-tu-3664023/chuong-133.html>